

Leon Walras

de Gafi? a Paul-Andrei, Anul II, Istorie IF

În perioada secolului al XIX-lea, societatea a suferit schimbări majore în modul în care aceasta opera. Prin revoluția industria teia a simțit o dezvoltare majoră din punct de vedere demografic, economic, iar la final politic și cultural. Crearea rapidă a dif de producție în masă, datorită invențiilor științifice din acea perioadă de timp precum locomotiva cu aburi, banda rulantă, câr i de treierat, a avut o semnificație profundă pentru lumea occidentală. Prin faptul că munca la câmp a fost făcută acum de mai ne, mai mulți oameni au plecat la ora datorită promisiunii îmbunătățirii economice a omului de rând. În oraș, prin dezvoltare nică a lumii capitaliste, s-au construit diverse fabrici pentru producerea a diverselor produse de pe piața internațională. Astf e a dominat societatea după revoluția franceză, și care a răspândit liberalismul, aceasta fiind burghezia, a dobândit o putere de vestirea antreprenorială în industrii și comerț, dând formă noii structuri sociale ale capitalismului liberal. Ca urmare a acestor ări majore, orașele s-au întins datorită migrațiilor de foști-răni ce doreau o viață mai prosperă la oraș. În ciuda acestui fapt în masă a populației, fabricile s-au răspândit și s-au înmulțit, capitaliștii obținând sume mari de bani, în timp ce noua clasă d ori, a fost dusă la sărăcie, trăind în condiții precare cu familiile lor.

De aici, s-au dezvoltat noi idei sociale și economice pentru îmbunătățirea traiului omului de rând, una dintre cele mai prevale n cadrul socialismului, cei mai cunoscuți dintre aceștia fiind Karl Marx și Pierre-Joseph Proudhon. Aceștia doreau răsturnare ții burgheze, de către muncitorii „proletari”, iar ei să trăiască în comun, fie sub conducerea unui stat, precum în viziunea lui M anarhie, unde oamenii colaborează între ei, proprietatea privată fiind abolită în proces, după viziunea lui Proudhon.

În acest context se afla, economistul Marie-Esprit-Léon Walras, născut la data de 16 decembrie 1834 în Evreux, tatăl său fiind nistul socialist Antoine-Auguste Walras, fiind într-o anumită măsură, influențat de gândirea lui. Acesta a intrat ca student la i nemulțumit de viitoarea sa carieră, părăsind domeniul acesta, întorcându-se acasă, și participând la diverse munci.^[1]

Între timp Walras își formulează o nouă formă de gândire socială pe care el o prezintă ca pe o alternativă față de cele radicale ți sau anarhiști. Multe elemente din gândirea lui sunt datorate tatălui său care îi oferit câteva diferite idei, precum fraza „Egalitate ii, inegalitatea de poziții”.^[2] El s-a uitat la sărăcia oamenilor din acea perioadă de timp și la creșterea puterii afaceriștilor, ce au în mod rapid monopoluri, conducând cu ușurință toate domeniile economice. Acest lucru a fost de neacceptat pentru tânăr nist, considerând acest fapt ca fiind o nedreptate față de omul de rând, folosind termenul „justiție socială” pentru a rezolva ac ând întotdeauna pe om în centrul atenției.^[3] În ciuda acestui fapt el nu a definit niciodată cu exactitate ce este „justiția socială” aprecierii sale pentru gândirea și economiei Laissez-faire, dar și prin faptul că el considera că statul avea propriul său loc în te, acela de arbitru, el a venit cu un plan. Acest plan era de reformare a societății, el considerând să combine cele două gândir socialiste, într-o singură formă de organizare, ce diferă de gândirea celor doi socialiști radicali.

Primul lucru pe care el a stipulat a fost naționalizarea tuturor pământurilor, astfel încât afaceriștii nu mai aveau posibilitatea c e, formând ca rezultat monopolii, în timp ce omul de rând nu mai are posibilitatea de a avea o casă. El a argumentat acest lucr c pământul face parte din societate, iar astfel singurii care aveau acces în mod garantat la pământ este statul. Marii proprietari în mod blând, doar pentru ca fiecare om să aibă o țansă în domeniul economic. Ca rezultat, omul ar avea câte o casă fiecare, i eni contractuali și capitaliști cu statul, și un loc de unde să-și înceapă munca lui personală, într-o piață de tip liberală, el fiind care susține intervenția statului în economia țării. Așa cum am menționat, Walras susținea idealurile economiei liberale, fiir criticii lui Marx. De aceea dorea ca fiecare om să aibă libertatea în afacerile personale, luând parte în mod activ la comerțul lui fiind acela de a transforma fiecare cetățean într-un mic capitalist. De asemenea, el considera că taxarea de la stat să fie ca care oamenii stagnează sau sărăcesc, de aceea el fiind de părere că taxarea trebuia să fie utilizată numai pentru o perioadă de t edusă la o singură taxă, apoi minimalizată pe parcurs, până când aceasta este înlăturată, averea țării provenind în mare parte n le oamenilor. Între timp statul mai avea rolul de a ajuta pe oamenii care au avut parte de ghinion în afacerile lor, în timp ce al

ajutați de c?tre organizații de caritate. Din acest ideal Walras s-a considerat un socialist, prin idealul său de a schimba societatea astfel încât să ia în considerare primele idealuri ale socialismului democrat, ce d?inuie până în prezent ca principalele forme de politică socială. Un motiv pentru care a criticat ideile lui Marx este că familia sa a fost și ea la rândul ei terifiată de posibilitățile oribile pe care le aduce o revoluție sângeroasă precum cea comunistă. Acesta a prevăzut faptul că idealul lui Marx, poate să ducă la statul totalitar care a devenit în secolul al XIX-lea.[5]

În perioada lui în care este scriitor, acesta publică ideile acestea sub forma romanului „Francis Saver” în 1858, după care se căsătorește cu lumea economiei, așa cum a fost și tatăl lui. El a publicat ideile lui prima dată într-un concurs din 1860 pentru consiliul de stat al Cantonului Vaud din Elveția, unde a primit locul al IV-lea în clasament. Mulți economiști nu iau în considerare lucrarea sa, considerând-o prea utopică în stil. Ca rezultat acesta a fost refuzat să intre ca un consilier în diferite guverne precum cel din Franța, Elveția și Anglia, în ciuda dorințelor sale bune. Chiar dacă el și-a refuzat propunerile el a continuat să scrie, iar în 1896, în Paris a publicat cartea „Tratat de economie socială”, unde își explica poziția lui politică și gândirea lui de socialist.[6]

Acesta este cel mai bine cunoscut pentru gândirea lui matematică, oferind mari avansuri în domeniul gândirii economice. Cea mai importantă lucrare a lui este „Elementele economiei pure”, publicată de mai multe ori între 1874 și 1877.[7] Toate aceste avansuri în gândirea economică, au fost datorită faptului că el a fost introdus ca profesor la Universitatea de la Lausanne, unde și-a creat propria sa gândire economică, bazată pe rezolvarea problemelor economice, propuse de Alfred Marshall, oferind primele principii în revoluția marginală. Walras își prezintă teoriile și gândurile sale în domeniul economic. Un mod în care acesta împărțea domeniile economiei era în funcție de prima era economia pură, bazată pe adevăr științific, și natura averii sociale; economia politică, ce se bazează pe interesul uman din diferite surse și economia socială, bazată pe echitate, și se bazează pe distribuția averilor și pe teoria proprietăților și a taxelor. El a prezentat teoriile sale sociale și politice, dar el a fost remarcat prin teoriile sale din ramura economiei politice pure, unde el este cel mai cunoscut și importantă teorie a lui „Teoria echilibrului general”. Walras prin această teorie este primul care încearcă să formuleze dinamica competitivă a comportamentului pieței. Scopul esențial al acestei teorii era acela de a arăta că prețurile se reglează în funcție de nevoi și de surplusul de produse. Aici, acesta explică în mod matematic, prin mai multe metode, că prețul produs dintr-o piață are o valoare reglabilă din punct de vedere monetar, ducând întotdeauna la un echilibru economic egal ca și cum într-un mod sau altul banii sunt cheltuiți, iar toată lumea primește ce dorește din comerț. Mai exact producătorul primește profitul și cumpărătorul produsul dorit.[10] Acest fapt este susținut de ideea de „tatonnement” sau „încercare și eroare” și ideea de „tatonare/pipire”. Modalitatea de echilibrare a pieței este făcută, așa cum am menționat, prin „încercare și eroare” sau „tatonare/pipire” prin care se reglează prețul necesar al produselor, unde mai întâi produselor li se dă un anumit preț. După acest moment, prețul se schimbă în mod constant, fiind reprezentat de ecuații, de tip integral.[11] Procesul este simplu, prin faptul că producătorul își schimbă oferta pe seama cantității de produse și pe baza cererii de cumpărare de la vânzători. În cazul în care cererea depășește cantitatea produsului, atunci prețul produsului crește în mod constant, dar atunci când surplusul depășește cererea, atunci prețul scade. Aceste schimbări sunt reprezentate atât în mod matematic astfel: atunci când avem o situație ca în primul caz, aceea fiind, schimbarea prețului, când prețul este în exces, fiind prezentat prin ecuația $p_i = p_i + \alpha(D_i - S_i)$; în schimb pentru surplusul de produse în exces, formula este $p_i = p_i - \alpha(D_i - S_i)$, în acest caz, pentru p_i reprezintă prețul produsului, p_i' prețul produsului modificat, iar α este constanta pozitivă, care reprezintă viteza schimbării. Cererea este reprezentată de c?tre D_i și S_i înseamnă surplusul produsului.[12] „Numeraire” este termenul folosit ca unitate de bază a prețului, unde acesta începe întotdeauna la valoarea unu, dar datorită fluxului constant al prețului, acesta scade în timp. [13] O piață este cu adevărat în echilibru, dacă toți banii sunt utilizați, într-o formă sau alta, mai exact, așa cum menționăm mai sus, dacă din procesul de vânzare și cumpărare rezultatul este în mod constant, acela de 0. De asemenea, acesta a luat în considerare unele lucruri: faptul că cererea mai întâi crește, iar apoi scade; pentru individ cererea pentru un produs se oprește la un moment dat și cererea rămâne constantă, pentru publicul general; un preț rămâne același pentru o anumită cantitate de produs, starea de echilibru este terminată de compararea a mai multor piețe, ce se află în dezechilibru; în cazul echilibrului, cererea și oferta trebuie să fie egale cu surplusul de comodități și servicii.[14] Prin faptul că piața era descentralizată, așa cum Adam Smith a utilizat ideea de „mănușă a pieței”, Walras a utilizat ideea de „licitant”, ca reprezentant al schimbărilor de preț constante dintr-o piață, fie el o persoană sau un concept abstract.[15]

Acesta în perioada anilor 1899 și 1900, a venit cu un nou model pentru tatonare, unde el descrie noul mod ca fiind bazat pe „tatonare”, unde toți membrii societății fac un angajament în ceea ce fac ei. În cazul antreprenorilor, ei reprezintă astfel cantitățile de produse și servicii; iar proprietarii, muncitorii și capitaliștii își reprezintă prin acest mod propria muncă. Dezechilibrul în sine poate să fie rezolvat prin tatonare.

nea angajament. Sistemul său de „angajament”, a fost diferit față de primul sistem al tâtonării, fiind mult mai bine favorizat de marile generații de economiști, precum Lange, Patinkin, Morishima, Jaffé și alții. A fost favorizat primul model în secolul al XIX-lea, de scrierile lui Pareto, dar apoi, a fost schimbat cu modelul lui de „angajament”. Diferența esențială este că primul se bază pe un echilibru static, unde dezechilibrul este constant în producția pe piață, ce se schimbă constant, în timp ce sistemul „angajament”, nu presupune erare acest lucru.[16]

Un alt lucru pe care îl susținea Walras era intervenția statului în regularea banilor, atunci când trebuie, fiind publicat în principiu „Studii de economie politică aplicabile”, sub forma de a regula cantitatea de bani în anul 1898 și în trei articole din anii precedenți 1881 și 1882. În această situație el susține faptul că banul trebuie să fie susținut 100% cu aur, ce este de asemenea susținut de o limită de unități de argint. Lucrul acesta a fost din cauza fricii sale față de puterea obținută de monopolul corporatist, și de creșterea salariatului. De aceea nu era de acord ca bancnota să fie folosită întotdeauna, pentru că aceasta crește circulația banilor, și încurajează importul și descurajează exportul, iar banul de metal este descurajat. Acesta nu susținea încercarea de a fi utilitarist de tip „mecanic”, prin faptul că ar schimba nivelul prețurilor, fiind dator față de antreprenori și muncitori. În cazul creșterii de bani crește, dar producătorii se îmbogățesc, muncitorii, cât și alți consumatori pierd. În schimb, dacă cantitatea de bani crește, muncitorii suferă, în timp ce proprietarii, muncitorii și capitaliștii câștigă. Din tot acest dezechilibru, economia suferă, dar dacă ea ar fi restabilită, atunci ea prosperă din nou. Din cauza schimbărilor grave ale economiei din cauza fluxului erratic al valorilor și prețurilor sociale suferă. Același lucru se poate întâmpla și cu creditorii și cu datornici, cât și cu alte sectoare ale economiei. În ciuda faptului că avea în vedere ideea de a avea statul să monitorizeze fluxul de bani în țară, acesta nu era în favoarea ca banca națională să-l controleze, ci să fie limitat, să fie limitat în rândurile băncilor private majore. Acest lucru, așa cum Walras argumentează, este din cauza faptului că de regulă, atunci și altă țară care are relații de comerț cu aceasta, va avea și ea la rândul ei aceleași probleme. Din cauza faptului că a avut controlul fluxului monetar în mâinile statului, el a susținut ca statul să naționalizeze minele de aur și argint. Teoria lui a rămas nereferită, nu a fost auzită în acea perioadă de timp, dar a fost transmisă la alți economiști precum Irving Fisher și apoi Milton Friedman.

Aceste idei au fost la baza gândirii liberale ale marelui economist, el fiind o bază importantă pentru gândirea economică din următorii ani după cel de-al doilea război mondial. America a devenit o nouă super putere mondială, datorită ideilor lui, pe care Walras a avut cu un secol înainte. Acesta a fost cel care a creat ideea standardului de aur, pe care americanii îl vor adopta, încă din 1870 până în 1933 astfel asigurându-și dominația economică mondială, prin simpla putere a dolarului, ca bază a economiei lumii capitaliste globale. Dacă era un socialist, acesta a influențat mult gândirea oamenilor progresului politic, ce încă doreau un sistem bazat în economia pe care o vedeau unde puterea corporatistă va fi împiedicată de a conduce, în comparație cu cea a statului centralizat al lui Marx, sau al anarhismului. Astfel s-a creat o nouă politică de stat pe care s-au bazat o nouă generație de liberali, fie ei de stânga sau de dreapta. Cel mai important lucru a fost în schimb conceptul de „tâtonare”, care reprezintă una dintre cele mai importante descoperiri în rândul economiei și matematicii, Leon Walras a descoperit o formă de calcul constant pentru o piață ce se schimbă în mod frecvent, având o rată înaltă de peste 97%. [18] De aceea, mulți economiști i-au adoptat noul sistem, fiind foarte important și esențial pentru economie internațională și unite, principiile și teoriile lui fiind esențiale în marea majoritate a teoriilor moderne. Prin aceste cuvinte a scris marele economist, Leon Walras, căruia în prezent nu i se aduc suficiente laude.

[1] LÉON WALRAS de Etienne Antonelli; *Revue d'histoire des doctrines économiques et sociales*, Vol. 3 (1910), pp. 169-171; publicat de Armand Colin <https://www.jstor.org/stable/23906111>

[2] Léon Walras, An Economic Adviser Manqué; de William Jaffé; *The Economic Journal*, Vol. 85, No. 340 (Dec., 1975), pp. 812; Oxford University Press <https://www.jstor.org/stable/2230625>

[3] Léon Walras and Social Justice; de Renato Cirillo *The American Journal of Economics and Sociology*, Vol. 43, No. 1 (Jan., 1984), editura Wiley pp. 60, <https://www.jstor.org/stable/3486394>

[4] Ibidem. Pp. 54

[5] The 'Socialism' of Léon Walras and His Economic Thinking; de Renato Cirillo; *The American Journal of Economics and Sociology*, Vol. 39, No. 3 (Jul., 1980), pp. 303; editura Wiley; <https://www.jstor.org/stable/3486110>

[6] Léon Walras, An Economic Adviser Manqué; de William Jaffé; *The Economic Journal*, Vol. 85, No. 340 (Dec., 1975), pp. 810-823; editura Oxford University Press <https://www.jstor.org/stable/2230625>

- [7] Leon Walras' Theory of Money - Renato Cirillo *The American Journal of Economics and Sociology*, Vol. 45, No. 2 (Apr., 1986), pp. 215; edituea Wiley <https://www.jstor.org/stable/3486926>
- [8] Ibidem. 217
- [9] Munich Personal RePEc Archive; A Note on Backhouse and Medema: On Walras' Contribution to the Definition of Economics
Vahabi, Mehrdad; University of Paris 8, Centre d'Economie de la Sorbonne; April 2012; pp. 4 https://mpra.ub.uni-muenchen.de/42673/1/MPRA_paper_42673.pdf
- [10] The Walrasian tâtonnement Mechanism and Information, de Patrick Joyce; *The RAND Journal of Economics*, Vol. 15, No. 3 (Autumn, 1984), pp. 416 <https://www.jstor.org/stable/2555449>
- [11] ibidem pp. 418 <https://www.jstor.org/stable/2555449>
- [12] ibidem pp. 417 <https://www.jstor.org/stable/2555449>
- [13] Léon Walras; de J. R. Hicks *Econometrica*, Vol. 2, No. 4 (Oct., 1934), pp. 341 <https://www.jstor.org/stable/1907106>
- [14] Is "Walras' Law" Really Walras's Original Law? Ezra Davar *World Review of Political Economy*, Vol. 3, No. 4 (Winter 2012), pp. 480-481 <https://www.jstor.org/stable/10.13169/worlrevipoliecon.3.4.0478>
- [15] The Walrasian tâtonnement Mechanism and Information, de Patrick Joyce; *The RAND Journal of Economics*, Vol. 15, No. 3 (Autumn, 1984), pp. 416-424 <https://www.jstor.org/stable/2555449>
- [16] Walras's Theories of Tatonnement; Donald A. Walker; *Journal of Political Economy*, Vol. 95, No. 4 (Aug., 1987), pp. 765-773; editura Chicago Journals <https://www.jstor.org/stable/1833257>
- [17] Leon Walras' Theory of Money - Renato Cirillo; *The American Journal of Economics and Sociology*, Vol. 45, No. 2 (Apr., 1986), pp. 215-22; publicat de Wiley <https://www.jstor.org/stable/3486926>
- [18] The Walrasian tâtonnement Mechanism and Information, de Patrick Joyce; *The RAND Journal of Economics*, Vol. 15, No. 3 (Autumn, 1984), pp. 416 <https://www.jstor.org/stable/2555449>

Revision #7

Created 27 December 2023 11:35:21 by Christian Nasulea

Updated 10 January 2024 15:59:15 by Paul-Andrei Gafita